

KI NEM MONDOTT SZAVAK I-II-III. (2023)

Lukovics Nikolett

Nyíregyházi Egyetem, Vizuális Kultúra Intézet

Rajz- és vizuáliskultúra-tanár mesterszak, II. évfolyam

Témavezető: Tarnóczi József, festőművész, mesteroktató

Egy olyan projektmunkával készültem, amelynek témáját két különböző képzőművészeti technikával dolgoztam fel. Ezek közül szeretném bemutatni a festészeti megközelítésem. Eddigi képeimen többnyire igyekeztem minél inkább visszaadni a valóság látványát. Most azonban a festményeimet szerettem volna egy új látásmóddal kiegészíteni és ezzel egyidőben egyfajta mélyebb jelentéssel felruházni. Már a kutató munkám elején úgy gondoltam, hogy izgalmas kihívás lenne valami megfoghatatlant ábrázolni. Egy olyan dolgot, ami különböző érzéseket (pl. belső vívódást, álmodozást vagy reményt), gondolatokat vagy vágyakat jelenítene meg és közvetítené azt a néző felé, absztrakt, nem hétköznapi módon. Először egy sejtelmes cím jutott eszembe: „Ki nem mondott szavak”. Sok kutatómunka és egy félbemaradt festményből kiindulva született meg a gondolat, hogy a tánc, a mozdulatok ábrázolása milyen rejtelmes és önkifejező lehet. Mint az életben is, úgy a mozdulatoknál is folyamatos a változás, ezt pedig nagyon nehéz megragadni egyetlen képen. A mozdulatok sűrítése, az egymás utáni mozgásfázisok ábrázolása és a kimerevített pillanatok egyszerre való megjelenítése egyre fontosabbá vált számomra, különleges kifejezésbeli lehetőséget láttam meg benne. Remélem alkotásaimmal szavak nélkül is kifejezhetem mindazt, amit a bevezetésemben leírtam.

A képeket akrillal festettem, három darab 50 x 70 cm-es vászonra. Mindhárom festmény különböző nézeteket jelenít meg. Jelentéstartalommal szerettem volna felruházni a festményeimet, bízom benne, hogy a nézők számára is érezhető, pozitív és inspiráló mondanivalót rejtenek.

A vázlatszerű kidolgozás és a vonalasság segítenek abban, hogy érzékeltetni tudjam a mozdulatok múlandóságát, azok mozgást közvetítő hatásával. Az egyedül álló alak sziluettje, körvonalai az emberi lét egyetemes érzelmeit, a magányt, a magánytól való félelmet vagy az önreflexiót idézheti meg. A táncosnő kezei, beszéd nélkül mesélik el mindazt, ami az ábrázolt figura, a balerina lelkében zajlik. Az, hogy tekintete a távolba néz, minket is gondolkodásra készítet, érzéseink és vágyaink keresésére ösztönöz leheletfinom módon. Az áttünések játékába mélyülve újabb, a profán valóságnál rejtélyesebb dimenzióba kerülhetünk.